

Отецъ Софроний.

Да си благословенъ, сине.

Панайотъ.

Отче искамъ да ви говоря на самъ.

Отецъ Софроний.

Ако нужда за исповѣдь. . .

Панайотъ.

Грѣхове ти ми, отче, всички ти дни и ношти, които ми оставятъ да живея, нѣ-дали ще стигнатъ за да ги искажа и искупя съ постъ и покаяние. Причината на идването ми е съвсѣмъ друга.

Отецъ Софроний.

Говори, сине. Тука нѣма чужди хора.

Панайотъ.

Отче, Балкански билъ ли е въ затворъ?

Отецъ Софроний.

Да. Защо това питаніе.

Панайотъ.

Азъ съмъ войвода на една хайдушка чета. До сега може-би бѣсилка та свѣршила смѣтка та ни съ свѣта, моята и на момчета та ми, ако прѣди петъ мѣсеца не бѣхъ получилъ отъ Балкански едно писмо, което ме накара да туря ножътъ въ ножницата си и да чакамъ да го употребя единъ день по полезно за отечеството. Отъ тогава ний престанахми да съшществуваме на свѣта. Оний день се научавамъ че съштий Балкански билъ въ темница.

Отецъ Софроний.

Не ли го познавашъ?

Панайотъ.

Не. Никога не съмъ го виждалъ. Което знаехъ за него стигаше за да ме рѣши да заложа за него сабята си и честъта си, животътъ свой и на момчета та си. Тичамъ съ четата та си. Има единъ четвъртъ — нѣколкото заптии, които пазеха конакътъ са сгаштени и убити въ единъ мигъ и темницата е разбита. Какво е очудването ми, когато намѣсто Балкански, намирамъ